

Vintsuk V. V., Tsebinoga O. Yu. Interaction of investigative and operative units of the National Police of Ukraine during the conduction of secret investigative (search) actions

The authors have conducted the research of the issue on the interaction of operative and investigative units during the conduction of secret investigative (search) actions grounded on empirical data. The concept of interaction of operative and search units during solving, detecting and investigating crimes has been highlighted; the main factors that determine the necessity of such interaction have been analyzed; the basic principles of this interaction have been formulated.

The authors have defined the basic regulatory acts, which guide the activities of investigative and operative units for the organization of interaction, and the problematic issues that arise in the activities of investigative and operative units during the conduction of secret investigative (search) actions in the process of investigation and solution of crimes. The main procedural possibilities of operative and investigative units have been characterized. The authors have analyzed the methods that assist to improve the quality and efficiency of their work in modern conditions.

The authors have concluded about the necessity during the conduction of secret investigative (search) actions by an investigative and operative unit to interact according to the principles of legality, constant close contact and exchange of information, rationality, optimization of interaction measures.

Keywords: operative units, investigative divisions, secret investigative (search) actions, interaction, investigation, pre-trial investigation, crime.

УДК 343.9:343.575

Є. О. Гладкова,

кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем протидії злочинності Харківського національного університету внутрішніх справ; ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-4621-1738>

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ

Розглянуто роль України в міжнародному співробітництві у сфері протидії наркозлочинності, а також проблеми інтеграції чинної національної системи боротьби з наркоманією та пов'язаними з нею правопорушеннями до відповідних структур Європейського Союзу.

Ключові слова: наркозлочини, наркозлочинність, протидія, міжнародне співробітництво, стратегія.

Постановка проблеми. Зростання масштабів зловживання наркотичними засобами та їх незаконного обігу в більшості країн світу становить серйозну загрозу для здоров'я та благополуччя людей і негативно впливає на економічні, культурні та політичні основи світоустрою. Визнаючи, що незаконний обіг наркотиків становить

міжнародну злочинну діяльність, припинення якої вимагає невідкладної та першочергової уваги, більшість країн світу вважають найважливішою умовою успіху в боротьбі з наркозлочинністю об'єднання зусиль у рамках міжнародної співпраці [1, с. 19].

У зв'язку з тим, що поширення наркотиків має організований і міжнародний характер [2, с. 48], проблема боротьби з наркоманією та пов'язаними з нею правопорушеннями не може бути вирішена за допомогою простих засобів або односторонніх дій на національному рівні. Тому важливим напрямком стратегії протидії наркозлочинності є участь України в міжнародній співпраці. При цьому виняткового значення набувають збереження та розвиток ділових зв'язків і багатостороннього співробітництва між правоохоронними органами та відповідними службами іноземних держав, так само, як і між іншими відомствами, що мають відношення до виробництва, зберігання, транспортування і збуту наркотичних засобів медичного та наукового призначення [3].

Міжнародний аспект стратегії протидії наркозлочинності проявляється в різноманітних правових та інших заходах із боротьби з наркоманією та незаконним обігом наркотиків, що вживаються на міжнародному рівні [4]. Особливістю міжнародного співробітництва у протидії наркозлочинності є те, що суспільна небезпека подібних діянь та їх протиправність визначаються в міжнародних угодах, суб'єктами яких є держави. До зобов'язань держав головним чином входять уведення в національні законодавства покарання за такі діяння, надання одна одній необхідної правової допомоги, включаючи видачу злочинців [5, с. 8].

Стан дослідження. Дослідженню окремих аспектів міжнародного співробітництва у протидії наркозлочинності присвячено праці таких вітчизняних і закордонних учених, як О. М. Бандурка, Н. О. Беляєв, І. Г. Богатирьов, А. А. Венедіктов, М. Г. Вербенський, В. В. Голіна, М. А. Грібов, О. М. Гумін, О. І. Гуков, О. М. Джу́жа, В. І. Женунтій, А. П. Закалюк, О. Г. Колб, М. В. Корнієнко, О. М. Костенко, О. М. Литвак, О. М. Литвинов, А. А. Музика, В. М. Плішкін, А. В. Савченко, О. О. Сердюк, С. В. Слінько, В. А. Тимошенко, О. Н. Ярмиш, Х. П. Ярмакі та ін. Однак аналіз наукових праць дає змогу зробити висновок про необхідність проведення подальших і більш глибоких досліджень у цьому напрямі. Особливу увагу слід звернути на міжнародне співробітництво у сфері протидії наркозлочинності.

Отже, **метою** статті є аналіз міжнародної нормативно-правової регламентації дій, що мають стати практичним вираженням європейських спрямувань України, сприяти проведенню системних трансформацій, адаптації системи протидії наркозлочинності за різними напрямками відповідно до норм і критеріїв Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу. Протидія наркозлочинності здійснюється цілеспрямовано з використанням багатосторонніх міжнародно-правових норм, що диференціюються на загальні та спеціальні.

До загальних належать акти, що регулюють різні міжнародні відносини, в тому числі пов'язані з боротьбою з міжнародними злочинами і злочинами міжнародного характеру, включаючи наркобізнес. Спеціальні предствавлено міжнародно-правовими актами, які безпосередньо спрямовані на подолання наркотизму. Серед них найважливіше значення мають міжнародні багатосторонні конвенції [6].

Головна мета Єдиної конвенції про наркотичні засоби 1961 року, яка набула чинності в 1964 році, – підтвердити, кодифікувати, спростити, оновити та доповнити раніше укладені договори. Вона обмежує виробництво, виготовлення, торгівлю, імпорт, експорт, розподіл і використання наркотичних засобів виключно медичними та науковими цілями і спрямована на боротьбу з наркоманією, у зв'язку з чим уряди країн зобов'язані надавати всіляких засобів для лікування, догляду та спеціальної реабілітації наркоманів.

Загальні зобов'язання держав – учасниць Єдиної конвенції, закріплені у ст. 4, передбачають виникнення таких законодавчих та адміністративних заходів, які можуть бути необхідні для контролю та нагляду за виготовленням, виробництвом, торгівлею і поширенням, розрахунками статистики та споживанням наркотичних засобів, заходами боротьби з незаконним обігом, поданням відомостей міжнародним органам.

Відповідно до ст. 35 Конвенції з метою боротьби з незаконним обігом наркотиків сторони:

а) вживають внутрішньодержавних заходів для координації превентивних і репресивних заходів проти незаконного обігу;

б) допомагають одна одній у проведенні кампанії з боротьби з незаконним обігом;

в) тісно співпрацюють одна з одною і з компетентними міжнародними організаціями, членами яких вони є, для проведення узгоджених кампаній з боротьби з незаконним обігом наркотиків;

г) забезпечують швидке здійснення міжнародної співпраці між відповідними органами;

ґ) забезпечують оперативне надання юридичних документів сторонам для судового переслідування.

Конвенція визначає міжнародні органи контролю за наркотичними засобами, якими відповідно до ст. 5 є Комісія з наркотичних засобів Економічної і Соціальної Ради ООН і Міжнародний комітет з контролю за наркотиками.

У Конвенції закріплено механізм контролю та визнання наркотичними речовин, які стали предметом зловживання і незаконного обігу. Тому не випадково вона користується особливою увагою урядів, про що свідчить той факт, що сторонами Конвенції вже є 129 країн [7, с. 49].

У Протоколі 1972 року про поправки до Єдиної конвенції 1961 року було більш чітко визначено та розширено функції контролю та перевірки з боку Міжнародного комітету з контролю над наркотиками,

а також додатково посилено заходи з контролю, передбачені в 1961 році, включено зобов'язання для сторін представляти документи про діяльність з обігу наркотиків у межах їх кордонів, приділено значну увагу лікуванню, освіті, відновленню та реабілітації наркоманів.

Новим етапом розвитку міжнародного права в цій галузі стало ухвалення Конвенції про психотропні речовини 1971 року [8], яка покладає на держав – учасниць зобов'язання здійснювати національний і міжнародний контроль за психотропними речовинами, які є або можуть стати предметом зловживання в майбутньому на шкоду суспільному здоров'ю.

Найважливішим документом, що визначає спрямованість зусиль міжнародної спільноти з протидії незаконному обігу наркотиків, стала Конвенція про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин 1988 року [9]. До ключових положень Конвенції 1988 р. належать:

- створення відносно однакової класифікації правопорушень і санкцій за дії, пов'язані з незаконним обігом наркотиків, а також встановлення юрисдикції щодо них;

- вжиття заходів, що дозволяють визначати, виявляти, заморожувати, арештовувати і конфіскувати доходи, отримані від незаконного обігу наркотиків, як на національному, так і на міжнародному рівнях;

- надання на широкій основі взаємної юридичної допомоги під час розслідування, розгляду та судочинства щодо деяких видів правопорушень, пов'язаних з незаконним обігом наркотиків;

- міжнародне співробітництво, особливо між правоохоронними органами, з питань забезпечення дотримання законів про наркотики шляхом контрольованих поставок, а також інших процедур і практик;

- боротьба з незаконним обігом на морі, в зонах вільної торгівлі та вільних портах, повітряному просторі та на суші за рахунок використання комерційних та інших перевізників;

- контроль за внутрішньою та міжнародною торгівлею і витоком хімічних речовин, використовуваних для незаконного виготовлення наркотиків, а також матеріалів і обладнання для цих цілей;

- заходи з викоренення незаконного культивування наркотичних рослин і виробництва наркотиків, знищення всіх форм незаконного обігу наркотиків, скорочення попиту на них і їх вживання.

Значення перерахованих конвенцій для боротьби з наркозлочинністю, профілактики наркоманії, протидії незаконному обігу наркотиків важко переоцінити. По-перше, в них визнається особлива міжнародна й національна небезпека подібних діянь, які посягають на міжнародний і національний правопорядок. По-друге, відбувається узгодження кваліфікації злочинних діянь, визначаються об'єкт і об'єктивна сторона злочинів подібного роду. По-третє, визначаються суб'єкти злочинів, якими, за змістом Конвенції 1988 року, є фізичні

особи, громадяни, іноземні громадяни, особи з подвійним громадянством та особи без громадянства. По-четверте, положення конвенцій закріплюють зобов'язання держав з координації заходів боротьби, запобігання та припинення злочинів міжнародного характеру. І, нарешті, по-п'яте, конвенції містять норми щодо встановлення юрисдикції держав над злочинами і злочинцями [10, с. 11–12].

Багаторічний досвід розвитку міжнародних контактів у сфері протидії наркозлочинності сприяв формуванню складного та різнобічного інституціонального механізму співпраці під час розробки загальних і спеціальних профілактичних заходів. Цей механізм включає в себе кілька груп організацій. Найважливішою з них є Організація Об'єднаних Націй, яка виконує координаційні функції в цій роботі на міжнародному рівні.

У рамках ООН відповідно до резолюції 45/179 Генеральної Асамблеї від 21 грудня 1990 року було створено Програму з міжнародного контролю за наркотичними засобами (United Nations International Drug Control Programme (UNDCP)) [11]. Програма організована за такими напрямками:

- виконання договорів;
- здійснення політики та досліджень;
- оперативна діяльність.

З метою підвищення ефективності та дієвості механізму діяльності ООН з боротьби з наркозлочинністю в цю програму повністю інтегровано структури й функції колишнього Відділу з наркотичних засобів, секретаріату Міжнародного комітету з контролю за наркотиками і колишнього Фонду ООН з боротьби зі зловживаннями наркотиками.

Крім виконання численних функцій, пов'язаних з контролем за наркотиками, Програма є секретаріатом і виконавчим органом Комісії з наркотичних засобів. У зв'язку з цим вона надає допомогу державам у реалізації договорів з контролю за наркотичними засобами і виконує обов'язки, що випливають із чинних міжнародних угод щодо контролю за наркотичними засобами, а також із мандата Генеральної Асамблеї, Економічної і Соціальної Ради та Комісії з наркотичних засобів [12, с. 112].

У квітні 1994 року Програма підписала угоду про субрегіональне співробітництво у сфері контролю за наркотичними засобами, яке передбачає реалізацію починаючи з жовтня 1994 року регіональних програм з підготовки поліцейських, працівників митниці, фахівців з реабілітації та представників засобів масової інформації [13, с. 300].

Проблеми наркоманії та торгівлі наркотиками викликають занепокоєність і в європейській спільноті. Договір про Європейський Союз передбачає широке співробітництво 28 європейських держав-учасниць у сфері правосуддя та внутрішніх справ, у тому числі в питаннях протидії наркозлочинності. Протягом останніх двох десятиліть Європейським Союзом були ухвалені деякі законодавчі,

організаційні та стратегічні рішення. За підсумками Маастрихської угоди була створена правова основа для контролю за наркотиками в рамках ЄС, яка відкрила нові можливості застосування комплексного підходу до ухвалення спеціальних положень у цій сфері. Утворений у 1994 році в Лісабоні Європейський центр з контролю за наркотиками і наркоманією у своїй програмі основним завданням діяльності визначив скорочення попиту на наркотичні речовини [14].

Боротьба із транснаціональним наркобізнесом та іншими формами організованої злочинності є одним із напрямків діяльності Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ). Так, у рамках цієї організації напрацьовуються спільні підходи до оцінки феномена наркозлочинності, здійснюється обмін досвідом, зокрема у проведеному кримінальному аналізі передусім стратегічного рівня, спрямованого на оцінку небезпеки наркозлочинності для суспільства в цілому з метою визначення пріоритетів у правоохоронній діяльності та визначення критеріїв оцінки її ефективності.

В організації протидії незаконним операціям із наркотиками беруть участь і деякі установи Ради Європи [15]. Венеціанська комісія організовує низку заходів із боротьби з транснаціональною організованою злочинністю, в тому числі пов'язаною з незаконним обігом наркотиків, зокрема щодо оцінки стану сучасної організованої злочинності, структури кримінальних організацій і ринків, а також стратегії протидії транснаціональній організованій злочинності на національному та транснаціональному рівнях. Зазначені заходи проводяться насамперед у контексті забезпечення належного управління й оцінки загрози національній безпеці, демократії та верховенству права з боку транснаціональних організованих злочинних угруповань.

Найбільш тісна співпраця підтримується між країнами-членами або асоційованими членами «Групи Помпіду», створеної в 1971 році, яка діє в рамках Ради Європи. Сьогодні членами Групи є 36 держав, у тому числі 33 держави є членами Ради Європи (Австрія, Азербайджан, Бельгія, Болгарія, Великобританія, Греція, Данія, Естонія, Ірландія, Ісландія, Італія, Кіпр, Німеччина, Ліхтенштейн, Литва, Люксембург, Мальта, Молдова, Македонія, Норвегія, Нідерланди, Польща, Португалія, Російська Федерація, Румунія, Сан-Марино, Словаччина, Словенія, Сербія, Туреччина, Угорщина, Фінляндія, Франція, Хорватія, Чехія, Чорногорія, Швейцарія, Швеція) та 3 держави, які не є членами Ради Європи (Ізраїль, Марокко, Мексика). Учасником Групи є також Європейський Союз. Група вивчає проблеми, пов'язані з уживанням і торгівлею наркотиками та координує політику з цих питань на загальноєвропейському рівні [16].

Європейський моніторинговий центр з наркотиків та наркотичної залежності (EMCDDA) був заснований у 1993 році з метою налагодження співробітництва між країнами ЄС у сфері боротьби з негативними наслідками поширення наркоманії та наркозлочинності.

У його роботі можуть брати участь країни, які не є членами Євросоюзу, але поділяють цілі й підходи ЄС у цій сфері. Такі країни беруть участь у роботі Центру на основі угод, що укладаються між ними та ЄС і можуть передбачати різні форми співпраці – від підписання меморандуму про взаєморозуміння для співпраці в окремих заходах до повного членства без права голосу. Останній варіант означає повну участь у роботі Центру, Європейської інформаційної мережі з наркотиків і наркоманії Reitox та Правління згідно з процедурами, визначеними угодою про участь. Така угода має передбачати адаптацію національного законодавства до стандартів ЄС у сфері, за яку відповідає Центр. Умови участі разом з фінансовими внесками є предметом переговорів між країною та генеральними директоратами з юстиції, свободи і безпеки та із зовнішніх відносин Європейської комісії із залученням Правління Центру [17].

28 січня 2010 року в м. Києві було підписано Меморандум про взаєморозуміння між Міністерством охорони здоров'я України та EMCDDA [18]. Відповідно до положень Меморандуму сторони працюють над налагодженням регулярного обміну інформацією про нові типи наркотиків і психотропних речовин, що з'являються в незаконному обігу, технологій їх виготовлення та вживання. Окрема увага приділяється розробці нових методів моніторингу незаконного вживання наркотиків.

Участь країн, що не є членами Європейського Союзу, у спільних заходах у сфері контролю за наркотиками можлива також через їх залучення до відкритих для них структур ЄС. З огляду на те, що така участь відповідає стратегічним цілям України, її потенціалу в реалізації стратегії європейської інтеграції, доцільно розглянути структури ЄС, до компетенції яких належать заходи з протидії наркозлочинності.

У 2007 році Європейська комісія визначила перелік агентств і програм, повністю або частково відкритих для участі країн-сусідів, у тому числі України [19]. Низку агентств ЄС створено для впорядкування його діяльності в окремих секторах, а також з метою налагодження та розвитку соціального діалогу в ЄС та на міжнародному рівні, реалізації спільної європейської політики. Ці агентства не є інституціями ЄС, перебувають під наглядом Єврокомісії та фінансуються з бюджету ЄС, а також за кошти країн-учасниць.

Одним із ключових досягнень співробітництва між Україною та ЄС у сфері контролю над обігом наркотиків, а також у ширшому контексті інтеграції сфер безпеки та охорони здоров'я населення нашої країни до загальноєвропейського простору стало започаткування проведення засідань «Україна – Трійка ЄС» з питань наркотиків. У цих заходах беруть участь представники Європейської комісії, Генерального Секретаріату Ради ЄС, Європолу, Європейського моніторингового центру з питань наркотиків та наркоманії, а також представники низки країн ЄС (Чехії, Німеччини, Греції, Франції, Іспанії,

Ірландії, Італії, Кіпру, Латвії, Литви, Угорщини, Австрії, Польщі, Румунії, Португалії, Словенії, Словаччини, Фінляндії та Великобританії).

Співробітництво між Україною та Європейським Союзом здійснювалося також у рамках проекту BUMAD («Білорусь, Україна та Молдова проти наркотиків»), що реалізовувався Програмою розвитку ООН за фінансової підтримки Європейської комісії в період з 2003 по 2008 роки. Зокрема, було реалізовано проект створення Національної обсерваторії з питань алкоголю та наркотиків, що здійснює інформаційний обмін з EMCDDA, а правоохоронні органи України отримали можливість використовувати сучасне обладнання для аналізу хімічних речовин. Проте у 2007 році Європейська комісія ухвалила рішення щодо припинення фінансування зазначеного проекту. У зв'язку з цим українська делегація на 51-й сесії Комісії ООН з наркотичних засобів, що проходила в березні 2008 року, зазначила, що припинення програми BUMAD, яка була практичним прикладом втілення в життя принципу спільної відповідальності за вирішення проблеми наркотиків на загальносвітовому рівні, матиме значний негативний вплив на розвиток ситуації не лише в Україні, а й передусім у країнах Євросоюзу [17].

Підсумовуючи аналіз міжнародного співробітництва у сфері протидії наркозлочинності, слід зазначити, що активна участь України в реалізації політики щодо наркозлочинності сприяє підвищенню її шансів на європейське майбутнє, є засобом ведення євроінтеграційних прагнень, способом демонстрації спільних стратегічних планів. Ужиті заходи сприяють приведенню політичної, економічної та суспільної систем нашої країни у відповідність до європейських критеріїв. Вони спрямовані на плідну та взаємовигідну співпрацю з ЄС, що, у свою чергу, створює зацікавленість Європи Україною, інформує європейських чиновників і громадян країн Євросоюзу щодо позитивних змін у політиці України, формує атмосферу єдиного простору. У зв'язку з цим Україні слід орієнтуватися на поступову кропітку роботу в євроінтеграційному напрямку, що вимагатиме суттєвих зусиль і ресурсів, а також на продовження внутрішнього реформування державних систем відповідно до європейської моделі.

З огляду на це єдиним перспективним напрямком можна вважати поступову та сталу модернізацію політичної, економічної та соціальної систем відповідно до європейської моделі й активне використання можливостей «поступового проникнення» до Євросоюзу як через його структури, вже відкриті для нашої країни, так і через ті структури, що стануть доступними згодом, у тому числі в рамках нових проектів, ініційованих Україною. Такі інструменти, як асоціація або східноєвропейське партнерство, слід розглядати саме як такі, що надають Україні ще більше можливостей для такого руху, стимулюючи при цьому процеси внутрішньої модернізації, необхідні для нашої країни з будь-якої точки зору. Зазначений підхід можна

охарактеризувати як функціональний, за якого Україна розширює свою участь у функціонуванні Євросоюзу.

У цьому контексті співробітництво між Україною та ЄС у сфері протидії наркозлочинності, інтеграція чинної національної системи до відповідних структур Європейського Союзу, узгодження національного законодавства у цій сфері відповідно до принципів Євросоюзу слід розглядати не лише як важливі напрямки докладання зусиль до вирішення глобальної проблеми наркотиків, але і як суттєву складову реалізації нашою країною політики європейської інтеграції.

Список бібліографічних посилань: 1. Гасанов Э. Г. Борьба с наркотической преступностью: международный и сравнительно-правовой аспекты. М. : ЮрИнфоР, 2000. 305 с. 2. Карпец И. И. Преступления международного характера. М. : Юрид. лит., 1979. 264 с. 3. Аргунова Ю. Н. Незаконный оборот наркотиков и некоторые вопросы стратегии борьбы с ним. *Преступность: стратегия борьбы*. М. : Криминол. ассоц., 1998. С. 193–197. 4. Беляев С. С. Международный опыт борьбы с наркобизнесом. *Преступность: стратегия борьбы*. М. : Криминол. ассоц., 1997. С. 199–203. 5. Матеріали Всеукраїнського семінару-наради з актуальних питань боротьби з наркобізнесом. Дніпропетровськ, 1996. 120 с. 6. Україна в міжнародно-правових відносинах. Боротьба із злочинністю та взаємна правова допомога : зб. док. / упоряд.: В. Л. Чубарев, А. С. Мацько. Київ : Юрінком, 1996. Кн. 1. 1178 с. 7. О борьбе против незаконного оборота наркотических средств и психотропных веществ 1988 г. Нью-Йорк: ООН, 1993. 53 с. 8. Конвенція [ООН] про психотропні речовини : від 21.02.1971 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_176 (дата звернення: 25.09.2017). 9. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин : від 20.12.1988 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_096 (дата звернення: 25.09.2017). 10. Богатырев А. Г. Международное сотрудничество. М. : Изд-во МВШМ МВД СССР, 1989. 61 с. 11. Романюк В. О. Програма ООН з міжнародного контролю за наркотичними засобами // Юридична енциклопедія : в 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова) та ін. Київ : Укр. енцикл., 1998. URL: http://leksika.com.ua/17911217/legal/programa_oon_z_mizhnarodnogo_kontrolyu_z_narkotichnimi_zasobami (дата звернення: 25.09.2017). 12. Матеріали 39-ї сесії Комісії по наркотическим средствам (Вена, 16–25 апреля 1996 г.) ; Компендиум проектов (по состоянию на 1 сентября 1995 г.), представленный Комиссии ООН по борьбе с наркотиками. М. : Посольство Республики Узбекистан в РФ, 1996. 320 с. 13. Збірник матеріалів ООН по боротьбі з незаконним обігом наркотиків. Київ : Редакц.-видав. відд. МВС України, 1998. 450 с. 14. Романюк В. О. Україна і наркотики: актуальні правові питання протидії. *Нова політика*. 1996. № 6. С. 55–58. 15. Мірошниченко Н. А. Міжнародні правові акти, що забезпечують боротьбу з поширенням наркоманії. *Вісник Одеського інституту внутрішніх справ*. 1999. № 2. С. 116–120. 16. PompidouGroup – Co-operation Group to Combat Drug Abuse and Illicit Trafficking in Drugs. URL: http://www.coe.int/t/dg3/pompidou/default_en.asp (дата звернення: 25.09.2017). 17. Гриненко І. Міжнародне співробітництво у сфері контролю

над обігом наркотиків – перспективний напрямок реалізації політики євроінтеграції. *Новини медицини та фармації*. 2010. № 6 (312). URL: <http://www.mif-ua.com/archive/article/11880> (дата звернення: 25.09.2017). **18.** Інформаційно-аналітичні матеріали щодо співробітництва між Україною та Європейським Союзом у сфері юстиції, свободи та безпеки // Міністерство юстиції України : офіц. сайт. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_40179 (дата звернення: 25.09.2017). **19.** Україна – ЄС: до нового етапу співробітництва / Центр Розумкова. *Національна безпека і оборона*. 2007. № 5 (89). С. 2–10.

Надійшла до редакції 21.12.2017

**Гладкова Е. А. Международное сотрудничество в
противодействии наркопреступности**

Рассмотрена роль Украины в международном сотрудничестве в сфере противодействия преступности, а также проблемы интеграции действующей национальной системы борьбы с наркоманией и связанными с ней правонарушениями в соответствующие структуры Европейского Союза.

Ключевые слова: наркопреступления, наркопреступность, противодействие, международное сотрудничество, стратегия.

Hladkova Ye. O. International cooperation in counteracting drug crimes

The author of the article has studied the problem of increasing the extent of drug abuse and illicit trafficking, which poses a serious threat to the health and well-being of people and has a negative impact on the economic, cultural and political foundations of the world order. It has been stressed that the problem of combating drug addiction and related offenses can not be solved by means of unilateral actions at the national level. Therefore, the author has considered the role of Ukraine in international cooperation, as well as the integration of the current national system into the relevant structures of the European Union. The author has highlighted the features of international cooperation in counteracting drug crimes, which reside in the fact that the social danger of such acts and their unlawfulness are determined in international treaties, the subjects of which are the states. The obligation of the states is mainly to implement the punishment for such acts into national law, giving each other the necessary legal assistance, including the extradition of offenders. Consequently, the author has suggested concrete measures aimed at fruitful and mutually beneficial cooperation with the EU, which will also contribute to bringing the political, economic and social systems of Ukraine in line with European criteria and will form the atmosphere of a single space.

Keywords: drug-related crime, drug crimes, counteraction, international cooperation, strategy.

